

POSTANOWIENIE

Dnia 17 listopada 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Beata Gudowska

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z wniosku J. D.

przeciwko Wojskowemu Biuru Emerytalnemu

o wysokość świadczeń wojskowych i wypłatę odsetek,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Spółecznych i Spraw Publicznych w dniu 17 listopada 2010 r.,

zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 26 lipca 2010 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 26 lipca 2010 r. Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił, na podstawie art. 398² § 1 k.p.c., jako przedmiotowo niedopuszczalną, skargę kasacyjną wnioskodawcy J. D. od wyroku tego Sądu z dnia 2 lutego 2010 r., w sprawie przeciwko Wojskowemu Biuru Emerytalnemu o wysokość świadczeń wojskowych i wypłatę odsetek. Sąd uznał, że skarga kasacyjna jest niedopuszczalna gdyż w odniesieniu do takiego roszczenia, w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, dopuszczalność skargi kasacyjnej jest uwarunkowana wykazaniem wartości przedmiotu zaskarżenia w wysokości co najmniej 10.000 zł. Pełnomocnik wnioskodawcy wezwany do wskazania wartości przedmiotu zaskarżenia podał kwotę 19.200 zł jako dwunastokrotność różnicy kwot

pomiędzy świadczeniem dochodzonym a otrzymywanym obecnie. Takie określenie wartości przedmiotu zaskarżenia Sąd uznał za dowolne, wskazując, że przedmiotem rozpoznania jest ewentualna różnica między wysokością przyznanej i dochodzonej emerytury za okres jednego roku, a ta zgodnie z wyliczeniem Wojskowego Biura Emerytalnego wynosi 2.208,72 zł. Wobec powyższego skarga kasacyjna jest przedmiotowo niedopuszczalna zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c.

W zażaleniu od powyższego postanowienia pełnomocnik wnioskodawcy, zarzucając naruszenie art. 398⁶ § 2 w związku z art. 368 § 2 k.p.c., oraz art. 22 w związku z art. 368 § 2 w związku z art. 398²¹ k.p.c., i podnosząc „że w piśmie z dnia 2 czerwca (...) wskazał jako wartość przedmiotu zaskarżenia zgodnie z art. 22 k.p.c. kwotę 19200,00 zł jako wyliczenie różnicy pomiędzy świadczeniami dochodzonym a pobieranym zsumowaną za okres jednego roku”, a tym samym „w sposób właściwy dokonał wskazania wartości przedmiotu zaskarżenia”, wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. W ocenie pełnomocnika „Sąd Apelacyjny odrzucając skargę kasacyjną sam dokonał merytorycznej oceny zasadności wniesienia skargi do czego nie był uprawniony”.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych skarga kasacyjna przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia jedynie w sprawach o przyznanie i o wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, natomiast w pozostałych sprawach z tego zakresu skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych (art. 398² k.p.c.). Sąd Najwyższy niejednokrotnie już wyjaśniał, że sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych, w których przedmiotem zaskarżenia kasacyjnego jest wysokość świadczenia emerytalno-rentowego są sprawami o świadczenie, w których dopuszczalność zaskarżenia kasacyjnego podlega ograniczeniu ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia (por. postanowienie z dnia 14 stycznia 1997 r., II UKN 51/97, OSNAPIUS 1997 nr 17, poz. 329). W uzasadnionych przypadkach wskazana przez wnoszącego skargę kasacyjną wartość przedmiotu zaskarżenia podlega

sprawdzeniu przez sąd apelacyjny, który bada, czy jej oznaczenie nastąpiło zgodnie z regułami określonymi w art. 19-24 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2000 r., II UZ 124/00, OSNAPiUS 2002 r. nr 12, poz. 294). Z kolei w postanowieniu z dnia 2 kwietnia 1998 r., II UZ 24/98, (OSNAPiUS 1999 r. nr 8, poz. 291) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że Sąd drugiej instancji nie tylko jest uprawniony, ale i zobowiązany do sprawdzenia – w razie wątpliwości – wskazanej w skardze wartości przedmiotu zaskarżenia. Uprawnienie sądu obejmuje nie tylko skontrolowanie danych składających się na tę wartość, lecz także sposobu jej obliczenia, natomiast nie nakłada powinności jej samodzielnego ustalania. W sprawach o świadczenia emerytalno-rentowe, zwrócenie się do organu rentowego o ustosunkowanie się do wskazanej w skardze kasacyjnej wartości przedmiotu zaskarżenia jest uprawnionym sposobem jej weryfikacji. Wykonując postanowienie Sądu, Wojskowe Biuro Emerytalne w piśmie z dnia 24 czerwca 2010 r. przedstawiło hipotetyczne wyliczenie wartości przedmiotu zaskarżenia, określając ją na kwotę 2.208,72 zł, stanowiącą różnicę wynikającą z zastosowania dwóch rodzajów waloryzacji za okres od dnia 1 stycznia 2009 r. - do dnia 31 grudnia 2009 r. Wezwany do zajęcia stanowiska w tej kwestii pełnomocnik wnioskodawcy, pismem z dnia 12 lipca 2010 r. wskazał że wniosek „dotyczy uchylecia w całości nie tylko decyzji WBE z dnia 29 grudnia 2008 r., ale także wszystkich decyzji wydanych po 1 stycznia 1999 r. W tych okolicznościach wartość przedmiotu sporu słusznie została wskazana jako suma przypadająca za cały przedmiotowy okres”. Prezentowane w uzasadnieniu zażalenia stanowisko pełnomocnika wnioskodawcy nie jest trafne, a w rozpatrywanej sprawie dopuszczalność zaskarżenia kasacyjnego podlega ograniczeniu ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia, która jest niższa niż 10.000 zł. Wobec powyższego, stanowisko Sądu Apelacyjnego zawarte w zaskarżonym postanowieniu jest trafne (art. 398⁶ § 2 k.p.c.), co biorąc pod uwagę, należało orzec jak w postanowieniu, zgodnie z art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.